

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117011110
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117011110.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Kataríny Stanislavskej, v trestnej veci obžalovaného K. Q., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. e) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 3T/9/2017-407 zo dňa 19.09.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.06.2020 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného K. Q., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava, č. k. 3T/9/2017-407 zo dňa 19.09.2019 bol obžalovaný K. Q., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U. č. XXX, t.č. v ÚVV Leopoldov, uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

dňa 07.08.2016 v čase od 08:00 hod do 10:30 hod v obci U. si kľúčom, nachádzajúcim v zámku zvnútra otvoril zadnú bránu vedúcu na pozemok k rodinnému domu č. XX, prešiel cez pozemok a vyšiel na strechu rodinného domu, z ktorej odstránil niekoľko kusov strešnej krytiny a cez takto vzniknutý priestor sa dostal na poval, z ktorej zišiel do kuchyne, kde z peňaženky nachádzajúcej sa v kuchynskej linke odcudzil hotovosť vo výške 100 eur, následne prešiel do obývacej miestnosti, kde zo skrine odcudzil priesvitný plastový obal s hotovosťou najmenej vo výške 300 eur a z miesta činu ušiel, čím poškodenej E. S., bytom U. č. XX, spôsobil škodu vo výške minimálne 400 eur a tohto skutku sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 2T/116/2015 zo dňa 07.12.2015, právoplatným dňa 24.12.2015 bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov, teda prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený a neoprávnene vnikol do obydla iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 407-414.

Okresný súd mal z vykonaného dokazovania jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutku tak, ako je uvedené v obžalobe. Vzhľadom na novelu Trestného zákona okresný súd pristúpil k zmene právnej kvalifikácie skutku zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona na prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Vina obžalovaného bola preukázaná zaistenou stopou DNA na mieste činu s úplnou zhodou DNA obžalovaného, pričom výpoveďou znalca mjr. Mgr. Radoslava Benkovského bola vyvrátená akákoľvek zámena s inou DNA. Svedkyňa U. T.

potvrdila, že poškodená mala vo svojom dome vyššiu finančnú hotovosť, avšak nepodarilo sa ustáliť celkovú výšku odcudzenej hotovosti okrem sumy 400 eur, vzhľadom na výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní, keď si nepamätala akú sumu presne v dome mala, vzhľadom na jej vysoký vek. Okresný súd obhajobu obžalovaného neprijal, nakoľko táto mala byť údajne podporená svedeckou výpoveďou Y. C., ktorého výpoveď sa s výpoveďou obžalovaného nezhodovala, preto obe výpovede okresný súd vyhodnotil ako nevieryhodné. Okresný súd zároveň nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie vypočutím svedkov navrhovaných obžalovaným, pretože ide o rodinných príslušníkov, ktorí s najväčšou pravdepodobnosťou budú vypovedať v prospech obžalovaného. Pokiaľ ide o ukladanie trestu, z priestupkového registra vyplýva, že obžalovaný má celkom 10 priestupkov za porušovanie pravidiel cestnej premávky, z odpisu registra trestov na obžalovaného vyplýva, že tento bol doposiaľ sedemkrát súdne trestaný pre závažnú majetkovú trestnú činnosť. Obžalovaný bol pred spáchaním tohto skutku opakovane nepodmienečne odsúdený, pričom vykonával vysoké tresty. Okresný súd tiež zistil, že proti obžalovanému sa toho času vedie ďalšie trestné stíhanie na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 1T/63/2017. Pri úvahách o treste okresný súd zistil u obžalovaného dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona a žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Vzhľadom na prevažujúci pomer priťažujúcich okolností okresný súd pristúpil k úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona a trest ukladal v rámci trestnej sadzby 2 roky a 4 mesiace až 5 rokov. Zároveň okresný súd zistil, že skutky na podklade obžaloby spáchal obžalovaný v dobe podmieneného odsúdenia vo veci sp. zn. 2T/116/2015 vedenej Okresným súdom Nitra. Okresný súd obžalovanému za spáchané skutky uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne so zaradením obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. O náhrade škody okresný súd rozhodol podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že dedičov po nebohej poškodenej odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces, nakoľko v konaní vyvstali pochybnosti o celkovej výške škody a dedičské konanie po poškodenej do času rozhodnutia okresného súdu nebolo skončené, t.j. nebol ustálený okruh dedičov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 416 spisu.

Obžalovaný namieta, že okresný súd v senáte, v ktorom rozhodoval o jeho trestnej veci bol zaujatý, rozhodol bez dôkazov a nezákonne. Okresný súd rozhodol o vine na základe jediného nepriameho dôkazu, pričom poukazuje na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej vinu obžalovaného nemožno založiť na jedinom priamom dôkaze. Konajúci súd podľa jeho názoru rozhodol unáhlene, predpojato, ignoroval a hrubým spôsobom porušoval súdnu etiku. Bez upovedomenia vytýčil hlavné pojednávanie, pričom obžalovaný bol na odchode zo súdnej siene a dodnes nevie z akého dôvodu (či na vyhlásenie rozsudku, alebo kedy pôjde na ryby) súd nariadil termín pojednávania. Namieta tiež uloženie poriadkových pokút predvolaným svedkom bez toho, aby sa súd presvedčil o tom, či niečo vedia o prejednávacom skutku. Obžalovaný namieta skutočnosť, prečo okresný súd nepredvolal svedkov na hlavné pojednávanie nariadené na 19.09.2019. Rovnako namieta zrušenie ustanoveného obhajcu a skutočnosť, že okresný súd obžalovaného o tejto skutočnosti neinformoval. Okresný súd obžalovaného odsúdil napriek tomu, že tak jeho ako aj svedkom neupovedomil o termíne hlavného pojednávania. Obžalovaný podal dňa 19.02.2019 návrh na odňatie vecí a prikázanie inému súdu, pričom doposiaľ o jeho návrhu nebolo rozhodnuté. Vinu obžalovaného preukazuje iba jeden dôkaz, a to stopa DNA, ktorá sa nemala na miesto činu ako dostať. Poukazuje tiež na svojvoľné spisovanie zapisnice z hlavného pojednávania, ktoré nediktuje sudca ale podľa svojho uváženia zapisuje zapisovateľka. Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a nie na podľa obžalovaného „arbitrárnú zlátaninu“.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 16.06.2020 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnili poškodení ani obžalovaný, hoci obžalovaný mal doručenie predvolania na verejné zasadnutie riadne vykázané dňa 25.05.2020. Senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti poškodených a obžalovaného. Obžalovaný bol na verejné zasadnutie riadne predvolaný, bol poučený o možnosti vykonať verejné zasadnutie aj v jeho neprítomnosti v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku a zároveň boli splnené podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného v zmysle § 293 ods. 6 Trestného

poriadku a contrario. Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Záverečný názor okresného súdu pri ukladaní trestu, keď obžalovanej uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne je aj podľa názoru odvolacieho súdu zákonný, spravodlivý a primeraný. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

K námietke obžalovaného, ktorou poukazuje na nedostatok dôkazov, resp. nespôsobilosť dôkazu zaistenej stopy DNA v dome poškodenej odvolací súd poukazuje na to, že zo zápisnice o vykonaní obhliadky z miesta činu v spojení so Znaleckým posudkom KEÚ PZ odbor kriminalistickej identifikácie č. ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2016/11229 bolo jednoznačne preukázané, že v dome poškodenej sa odtlačky (stopy DNA) obžalovaného našli. Vložením zaistenej stopy DNA do národnej databázy stôp DNA zaistených na miestach, v ktorých bol spáchaný trestný čin bola zistená zhoda s profilom porovnáwanej stopy obžalovaného Q.. Následne bola vykonaná opakovaná analýza stopy DNA, pričom aj táto opakovaná analýza bola v zhode s profilom DNA obžalovaného. Skutočnosť, že obžalovaný sa v dome poškodenej nachádzal je teda nepochybná. Zo svedeckej výpovede znalca mjr. Mgr. Radoslava Benkovského vyplynulo, že k zámene stopy DNA nemohlo vzhľadom na expertízu vykonaná Kriminalistickým a expertíznym ústavom Košice dôjsť, pričom nie je dôvod, aby súd spochybňoval závery znaleckého posudku ako odbornej znaleckej činnosti. Nie je ničím výnimočný, že obžalovaný popiera skutočnosť, že by v dome poškodenej bol a nevie ako sa jeho stopa DNA do domu poškodenej mohla dostať.

Vyššie uvedený záver nespochybní ani obhajoba obžalovaného založená na tom, že v deň a v čase, kedy ku skutku malo dôjsť sa obžalovaný spolu s rodinnými príslušníkmi nachádzal doma, v obci U.. Výpoveď obžalovaného sama o sebe mala trhliny a nebola konzistentná, keď obžalovaný najskôr tvrdil, že ho v ten deň navštívil len kamarát - svedok Y. C. a tiež dve kamarátky jeho družky, neskôr už tvrdil, že v ten deň bol spolu s rodinnými príslušníkmi (matka, sestra, syn s družkou, švagriná). Obžalovaný v jednej výpovedi uviedol, že v ten deň boli v obci, kde býval hody, ráno išiel pripraviť svojej matke raňajky a podať lieky, pripravoval obed, zároveň sa sťahoval, popri tom všetkom stihol so svedkom C. opravovať auto a ešte aj ísť na hody s deťmi, to všetko približne v priebehu 3-4 hodín, čomu odvolací súd neveril. Obžalovaný

tiež uviedol, že návšteva uňho bola do neskorých hodín. Svedok C. mal potvrdiť výpoveď obžalovaného, avšak opak je pravdou, výpovede obžalovaného a tohto svedka sa značne rozchádzali. Svedok uviedol, že prišiel k obžalovaného kvôli oprave auta (pričom nevedel uviesť o aké auto ide, odhadom uviedol, že išlo o „Passat“, avšak obžalovaný uviedol „Fiat Marea“). Nezhodli sa ani o čase kedy mal svedok od obžalovaného odísť, keď obžalovaný tvrdil, že už o jedenástej pred obedom, svedok však uviedol, že až vo večerných hodinách. Svedok C. uviedol, že u obžalovaného bola len družka obžalovaného a jej sestra, o žiadnych iných osobách sa nezmienil. Obe výpovede, hoci prvotným úmyslom malo byť vytvorenie aliby pre obžalovaného si protirečia. Navyše, pokiaľ ide o svedeckú výpoveď svedka C., jeho vierohodnosť je znížená aj tým, že rovnako ako u obžalovaného ide o osobu s bohatou kriminálnou minulosťou (t. č. je svedok C. bol 5 krát súdne trestaný aj pre majetkovú trestnú činnosť, naposledy trestaný Rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp.zn. 21T 56/18 zo dňa 25.01.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 4To 32/19 zo dňa 27.06.2019 mu okrem nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia bolo uložené aj protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou), tento svedok mal navyše jasnú motiváciu vypovedať v prospech obžalovaného ako svojho priateľa, s ktorým si aj počas väzby vymieňal korešpondenciu.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že obhajoba obžalovaného oproti jednoznačnému a priamemu dôkazu - stopy DNA neobstála, a vina obžalovaného bola preukázaná, po náležitom vykonaní dokazovania rešpektujúc všetky zásady trestného konania, aj napriek tomu, že z pohľadu obžalovaného išlo o arbitrárnu zlátaninu.

Obžalovaný v odvolaní namietal aj zaujatosť súdu pri rozhodovaní, odvolací súd túto námietku považuje za čisto špekulatívne konanie zo strany obžalovaného. Z obsahu spisu vyplýva, že obžalovaný namietal zaujatosť súdu počas celého konania, pričom nie je pravdou, že okresný súd na túto námietku neprihliadol. O prvej námietke okresný súd rozhodol na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16.11.2017, pričom uznesenie ktorým rozhodol si obžalovaný osobne prevzal dňa 16.11.2017, čo potvrdil svojim podpisom (č.l. 160 spisu). Následne podal obžalovaný ďalšiu námietku zaujatosti, spolu s návrhom na odňatie a prikázanie veci inému súdu, ktoré následne vzal späť. Práve pre uvedené považuje odvolací súd túto námietku ako účelovú, ktorá navyše nespĺňala tak formálne ako aj materiálne podmienky. Námietka zaujatosti musí spočívať na objektívnych skutočnostiach, pričom osoba vznášajúca námietku musí presne konkretizovať v čom spočíva jeho presvedčenie o zaujatosti. Nemôže ísť o námietku subjektívneho charakteru, navyše nepodloženú žiadnym relevantným tvrdením, tak ako to bolo v tomto prípade. Odvolaciemu súdu je viac než zrejmé, že obžalovaný (vedomý si uloženia trestu) sa podaním takto nedôvodnej námietky snažil len oddialiť, resp. spôsobiť prieťah v konaní na strane súdu, čím by si de facto oddialil výkon uloženého trestu.

Obžalovaný tiež namietal nepredvolanie svedkov, ktorí by eventuálne mohli dosvedčiť, resp. potvrdiť jeho výpoveď a tiež uloženie poriadkových pokút za nedostavenie sa na pojednávanie týmto svedkom. Ani táto námietka nie je dôvodná, pretože ako vyplýva z obsahu spisu, okresný súd opakovane predvolal na hlavné pojednávanie svedkov U. Q., V. N. a Y. C., všetci traja mali predvolanie doručené, boli poučení o následkoch neospravedlnenia a nedostavenia sa na pojednávanie, avšak aj napriek tomu sa na pojednávanie bez ospravedlnenia opakovane nedostavili. Okresný súd preto pristúpil k uloženiu poriadkovej pokuty, ktorej účelom je práve vymoženie uloženej povinnosti dostaviť sa na pojednávanie. Tu je tiež potrebné poukázať na to, že uznesenia, ktorými bola poriadková pokuta uložená boli všetkým dotknutým osobám doručené, pričom tieto osoby mali možnosť brániť sa podaním sťažnosti, čo však neurobili. Obžalovaný teda ani nie je oprávnený namietat' uloženie poriadkovej pokuty inému subjektu.

S ďalšími námietkami obžalovaného (o spôsobe zapisovania priebehu pojednávania, dôvodu nariadenia hlavného pojednávania, porušovanie súdnej etiky) sa odvolací súd nepovažuje za potrebné zaoberať vzhľadom na to, že neboli náležite odôvodnené, a už vôbec nie spôsobilé spochybniť závery a postup okresného súdu v konaní a napokon aj úplne irelevantné.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že obžalovaný sa svojim konaním dopustil spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm. a) s použitím § 138 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona (akt. už § 212 ods. 4 Trestného zákona), t.j. do úvahy prichádzalo uloženie úhrnného trestu v zmysle vyššie ustanovenia § 41 ods. 1 Trestného zákona. V tomto prípade bolo nevyhnutné uložiť obžalovanému trest podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona, kde je trestná sadzba za uvedený

zločin porušovania domovej slobody stanovená v rozmedzí 1 až 5 rokov (teda ide o prísnejšiu trestnú sadzbu oproti prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona). Okresný súd správne priznal obžalovanému dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona, čo malo za následok modifikáciu dolnej hranice trestnej sadzby o 1/3 v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona. Okresným súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 roky je vzhľadom na okolnosti spáchania skutku ako aj samotnú osobu obžalovaného.

K osobe obžalovaného sa len žiada odvolaciemu súdu dodať, že z odpisu registra na obžalovaného je zrejmé, že ide o osobu s bohatou kriminálnou minulosťou, keď sa páchania trestnej činnosti prvýkrát dopustil v mladom veku (k prvému odsúdeniu došlo, keď mal obžalovaný len 19 rokov). Obžalovaný bol doposiaľ 7 krát súdne trestaný v prevažnej miere za majetkovú a násilnú trestnú činnosť, opakovane odsúdený na vysoké nepodmienečné tresty odňatia slobody. Aj napriek predošlým odsúdeniam obžalovaný zjavne nezaujal kritický postoj k svojmu protiprávnemu konaniu a páchal trestnú činnosť aj naďalej. Uvedené nasvedčuje aj tomu, že obžalovaný má ľahostajný prístup k dodržiavaniu všeobecne záväzných a akceptovaných pravidiel správania sa a nie je schopný viesť riadny život bez porušovania zákonných noriem. Z predchádzajúcich odsúdení je zrejmé, že hoci bol v minulosti z výkonu trestu podmiennečne prepustený napr. v trestnej veci sp. zn. 1T/239/87, sp. zn. 1T/27/91) v dobe podmiennečného prepustenia opätovne páchal trestnú činnosť. Rovnako aj skutku, ktorý je predmetom tohto konania sa obžalovaný dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia v trestnej veci sp. zn. 2T/116/2015. Za zmienku stojí tiež to, že okrem tohto konania je toho času voči obžalovanému vedené ďalšie (už v poradí deviate!) trestné konanie na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 1T/63/2017, avšak odvolací súd k nemu neprihliadal z dôvodu prezumpcie nevinu obžalovaného.

Trestné konanie má sledovať preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepšeniu a náprave páchatel'a. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcný postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy, čo sa však v danom prípade nestalo. Práve preto odvolací súd považuje trest uložený obžalovanému v trvaní 3 rokov (t.j. trest v dolnej polovici upravenej trestnej sadzby) za trest zákonný. Žiadalo by sa odvolaciemu súdu napísať, že vyššie uvedený trest považuje aj za primeraný a spravodlivý, ale vzhľadom na skutočne bohatú kriminálnu minulosť obžalovaného tak urobiť nemôže, pretože podľa názoru odvolacieho súdu mal byť obžalovanému uložený prísnejší trest, čo však odvolací súd nemohol uložiť a to vzhľadom na absenciu podania odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného vo výroku o treste.

Záverom odvolací súd uvádza vzhľadom na rozsiahle námietky obžalovaného, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

V tejto súvislosti odvolací súd dáva obžalovanému do pozornosti (napriek jeho zjavnej „zorientovanosti“ v judikatúre všeobecných súdov) to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní, event. právo účastníka na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho predstavám a očakávaniam. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.